

A Fővárosi Ítéltábla a Szegedi & Gerencsér Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Fenyő Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen szállítványozási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. december 3-án kelt 8.G.40.306/2015/23. számú ítélete ellen az alperes által 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 2012. és 2013. években szóban rendszeresen megbízta a felperest zöldség- és gyümölcsküldemények továbbításának megszervezésével. Ebben az időszakban a felperes által teljesített megbízások szállítványozási díját az alperes a számlák alapján kifizette, kivéve a jelen perben érvényesített díjakat.

A felperes 1.750 euró díjról állított ki számlát 2013. július 19-i felrakással és 2013. július 21-i lerakással 23 tonna citrom fuvarozásának megszervezésével kapcsolatban. A felperes a tényleges fuvarozással a G..... Transport Kft.-t bízta meg, aki számlákkal igazolta a fuvarozások teljesítését.

A felperes 1.700 euróról állított ki számlát 22.5 tonna szilva fuvarozásának megszervezésével kapcsolatban, a fuvarozást a ... Kft. végezte. A nemzetközi fuvarlevél szerint a címzett 2013. július 31-én a küldeményt átvette.

A felperes a G..... Transport Kft.-t bízta meg az alperes megrendelése alapján áru továbbításával. Ez a fuvarozás megghiúsult, ezért a G..... Transport Kft. 150 euró megghiúsult fuvarral felmerült költséget számlázott le a felperes részére, aki ugyanezt az összeget az alperes részére továbbszámlázta.

A felperes 1.050 euró szállítványozási díjról állított ki számlát 23 tonna gyümölcs 2013. szeptember 16-i felrakással és 2013. szeptember 17-i lerakással történő megszervezésére. A nemzetközi fuvarlevél szerint a fuvarozó a címzett részére kiszolgáltatta a küldeményt.

A felperes a fenti esetekben a tényleges fuvarozók részére a fuvardíjat kifizette. A felperes 2013. október 25-én fizetési felszólítást küldött az alperesnek a fenti négy számla alapján - a 4.650 euróból levonva az alperesnek az általa kiállított számlával teljesített 750 eurót - 3.900 euró megfizetésére szólította fel az alperest. Az alperes a 2013. november 7-én kelt válaszában részben beszámításra, részben az eredeti számla hiányára hivatkozott.

A felperes 2014. március 6-án 3.900 euró és késedelmi kamata tekintetében felszámolási eljárás iránti kérelmet nyújtott be, amelyet a Fővárosi Törvényszék az 51.Fpk.01-14-001707/5. számú 2014. május 6-án kelt végzésével érdemi vizsgálat nélkül elutasított, mert a felperes a kérelmétől elállt és kérte az eljárás megszüntetését.

A felperes a fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban módosított keresetében az alperes a Ptk. 514. § (1) bekezdése alapján 3.900 euró szállítványozási díj, ennek elsődlegesen a számlák fizetési határidejét követő naptól, másodlagosan 2.850 euró tekintetében a fizetési meghagyás kibocsátásának napjától, 1.050 euró tekintetében a módosított kereseti kérelme benyújtásától a Ptk. 301/A. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a megbízásokat az alperes részére teljesítette, azt nem is vitatta, a számlákat befogadta, csak beszámítási igénye volt.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte, vitatta annak jogalapját, mert állítása szerint sem szóban, sem írásban nem jöttek létre a felek között a felperes keresetében állított szerződések. 2013 júniusáig valóban volt jogviszony közöttük, az általa adott megbízás alapján azonban az ezért járó díjat megfizette.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. december 3-án kelt 8.G.40.306/2015/23. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 3.900 eurót, 2.850 eurónak 2013. november 8. napjától, 1.050 eurónak 2014. április 13-ától a megfizetés napjáig számított késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes Európai Központi Bank által meghatározott mértékű alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékű kamatát, és 119.500 forint perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Határozata indokolása szerint a felperes ügyvezetőjének előadása és **L.K.** tanúvallomása igazolta, hogy az alperes megbízásából szervezte meg a felperes a perbeli fuvarokat. A csatolt okiratok alapján a felperes kötötte meg a fuvarozási szerződéseket, a nemzetközi fuvarlevelek szerint az áruk továbbítása megtörtént, a címzettek fenntartás nélkül átvették a küldeményeket. Az alperes ügyvezetője az elsőfokú eljárásban arra hivatkozott, hogy a 2013. november 7-én kelt levélben foglalt beszámítás a jövőben végzendő fuvarozási szolgáltatásokra vonatkozott, ugyanakkor a levélben a már elvégzett szolgáltatás beszámítását közölte. A 2013. október 31-én kelt fizetési felszólítás összegszerűségét az alperes nem kifogásolta a 2013. november 7-én kelt levelében, hanem beszámításra hivatkozott és a 20130266 sorszámú számla eredeti példányát, a nemzetközi fuvarlevél hiányát, valamint a számla fizetési határidejét kifogásolta. Az alperes ebben a levélben nem hivatkozott a jogviszony és a felperesi teljesítés hiányára. A felperes ügyvezetőjének előadása, **H.L.** és **S.B.** tanúk vallomása alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felek között a fuvardíj beszámításáról nem jött létre megállapodás a**TÓ** Kft. tartozásába.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a peres felek között a Ptk. 514. §-ában szabályozott szállítványozási szerződések jöttek létre. A felperes a küldemények továbbításához szükséges fuvarozási szerződéseket megkötötte, ezért a Ptk. 518. §-a alapján a 3.900 euró szállítványozási díjra jogosult. A késedelmi kamat kezdő időpontját a keresettől eltérően állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását és költségekben marasztalását.

Változatlanul állította, hogy sem áruszállításra, sem szállítványozásra a felperes által a per tárgyává tett ítélet vonatkozásában megbízást nem adott, a felek között szerződés sem szóban, sem írásban, sem bármilyen más módon nem jött létre. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által ebben a körben lefolytatott bizonyítás teljes mértékben eredménytelen és sikertelen volt, ezért az elsőfokú bíróság a perbeli tényekkel és az ügyben keletkezett iratokban foglaltakkal ellentétes álláspontra helyezkedett.

Álláspontja szerint a felperes keresete, illetve az elsőfokú eljárás során előterjesztett beadványai

nem tartalmaztak semmilyen bizonyító erővel rendelkező dokumentációt arra vonatkozóan sem, hogy az alperes a megbízásokat milyen módon teljesítette. Szerződés hiányában a felperesnek szállítványozási díjjal sem tartozik.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban becsatolt dokumentumokkal, illetve tanúvallomásokkal kétséget kizáróan bizonyította, hogy az alperessel szóban szállítványozási szerződést kötött, illetőleg azt, hogy a szállítványozásokat ténylegesen elvégezte, amely alapján az alperes köteles a részére járó szállítványozási díjakat megfizetni.

Előadta, hogy a peres eljárást megelőzően az alperesnek rendszeresen áruszállítási tevékenységet végzett különböző fuvarozó cégek igénybevételével, ezért a jó viszonyra tekintettel az alperessel nem írásban, hanem szóban kötötte meg a megállapodásokat. Ezen szóbeli megállapodások alapján lépett szerződéses viszonyba a speditőr cégekkel, akik az alperes által megjelölt időben és helyeken a tehergépjárművel megjelentek, a megjelölt küldeményeket felvették, és a fuvarozást elvégezték. A szállítványozási munkákat tehát az alperes megbízásából az alperes javára rendelte meg, a fuvarozási szerződéseket a saját nevében kötötte meg.

Az alperes javára végzett fuvarozások lebonyolításában szállítványozóként való részvételét egyrészt a tanúvallomások, másrészt az a tény igazolja, hogy az elsőfokú eljárásban becsatolt fuvarokmányok más módon nem kerülhettek a birtokába. A számlák megküldését, illetve a szerződéses jogviszony fennállását az a tény is bizonyítja, hogy az alperes a követelésre nem tett teljesítést vitató nyilatkozatot az elsőfokú per megindulásáig, csak egyes dokumentumok hiányára hivatkozott, illetőleg állítólagos beszámítási igényére. Az alperes a számláikat befogadta, az elsőfokú per megindulásáig nem hivatkozott arra, hogy a számlák mögött nem áll teljesítés.

Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban feltárt bizonyítékok egyértelműen alátámasztják, hogy az alperessel szembeni követelése alapos, az eljáró bíróság a bizonyítékok értékelése során az eljárási szabályok megtartása mellett helyes és okszerű megállapításra jutott, ezért az ítélet megalapozott.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytálló jogi következtetéssel kötelezte az alperest a szállítványozási díjak megfizetésére.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére.

Az elsőfokú bíróság ezen rendelkezésnek megfelelően járt el és az összes bizonyíték mérlegelése alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek között a szállítványozási szerződések szóban létrejöttek, azok teljesítését a felperes nemzetközi fuvarlevéllel bizonyította, ezért a felperest megilletik a keresetben általa érvényesített szállítványozási díjak.

A jogszerű mérlegelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti (BH2006. 403.), ezért a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, figyelemmel arra a tényre is, hogy az alperes fellebbezése semmi olyan tény vagy körülményt nem tartalmaz, amelynek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi

következtetésre juthatott volna.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - érdemben annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. § alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban a felperes jogi képviselétével kapcsolatban felmerült költséget meg kell fizetnie a felperes részére. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg. Az alperes a fellebbezésén az eljárási illetéket leróta, ezért fellebbezésének eredménytelenségére tekintettel azt maga köteles viselni.

Budapest, 2016. szeptember 21.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Pusztai Anita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő